

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE**

VĚC HOUFOVÁ proti ČESKÉ REPUBLICE (č. 2)
(stížnost č. 58178/00)

**ROZSUDEK
ŠTRASBURK**

15. června 2004

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených článkem 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.
Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

Ve věci Houfová proti České republice (č. 2),

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení
pánové J.-P. COSTA, *předseda*, L. LOUCAIDES,
C. BÎRSAN,
K. JUNGWIERT,
V. BUTKEVYCH,
paní W. THOMASSEN, A. MULARONI, *soudci*, a pan T. L. EARLY, *zástupce
tajemnice sekce*,
po poradě konané dne 25. května 2004,
vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 58178/00) směřující proti České republice, kterou dne 3. listopadu 1999 podala Soudu paní Jarmila Houfová („stěžovatelka“), občanka České republiky, na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatelku před Soudem zastupuje její syn, pan R. Houf. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. Schorm.

3. Dne 1. července 2003 se druhá sekce rozhodla uvědomit vládu o části stížnosti týkající se délky řízení zahájeného stěžovatelkou. Na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy druhá sekce rozhodla o současném projednání přijatelnosti a odůvodněnosti stížnosti.

SKUTKOVÝ STAV

4. Stěžovatelka se narodila v roce 1936 a trvale pobývá v Praze.

5. Po přijetí restitučních zákonů v letech 1990 a 1991 se stěžovatelka rozhodla požádat o vydání domu v Brně, jehož polovinu mělo tou dobou v držbě zemědělské družstvo D. Dne 31. října 1990 však družstvo prodalo polovinu domu manželům K. (tedy fyzickým osobám, jimž zákon neukládá povinnost vydat majetek původním vlastníkům).

1. Předmětné řízení

6. Dne 5. ledna 1993 podala stěžovatelka (spolu se svými sestrami) Městskému soudu v Brně žalobu na určení neplatnosti kupní smlouvy uzavřené mezi družstvem D. a manželi K. Stěžovatelka v žalobě uvedla, že účelem smlouvy bylo zamezit restituci a obejít tak zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích.

7. Dne 1. března 1995 městský soud zamítl žalobu stěžovatelky pro nedostatek naléhavého právního zájmu. Soud uvedl, že žaloba na určení je preventivní povahy a má za cíl zabránit porušení práva, a dále poznamenal, že stěžovatelka touto žalobou nemůže dosáhnout cíle zamýšleného v daném případě, jímž je obnova jejího vlastnického práva. Jediným řešením by bylo podání žaloby na plnění, v řízení o níž by soud posuzoval platnost předmětné smlouvy jakožto předběžnou otázkou.

8. Stěžovatelka se proti tomuto rozhodnutí odvolala s tím, že bez určení neplatnosti smlouvy nemůže žádat o změnu údajů v katastru nemovitostí a domáhat se svého majetku.

9. Ve dnech 14. září a 17. listopadu 1995 se stěžovatelka obrátila na městský soud s cílem urychlit řízení, přičemž tvrdí, že se jí nedostalo žádné odpovědi. Dne 12. března 1996 jí předsedkyně výše uvedeného soudu oznámila, že spis se nachází u Krajského soudu v Brně, který ve věci jedná jakožto odvolací soud.

10. Dne 20. března 1996 podala stěžovatelka předsedkyni krajského soudu stížnost na průtahy v řízení.

Dne 21. května 1996 shledala předsedkyně krajského soudu stížnost důvodnou a oznámila stěžovateli, že její odvolání soudu došlo dne 25. dubna 1995 a že věc bude pravděpodobně projednána teprve koncem roku 1997 z důvodů pracovního přetížení příslušného senátu.

11. Dne 9. března 1998 krajský soud potvrdil rozsudek vydaný v prvním stupni. V otázce naléhavého právního zájmu krajský soud uvedl, že určení neplatnosti smlouvy by nijak nevedlo k objasnění otázky vlastnického práva, o němž se v dané věci jedná.

12. Dle tvrzení vlády byly v řízení před soudy nižších stupňů vzneseny tři námitky podjatosti vůči soudcům.

13. Dne 3. června 1998 podala stěžovatelka ústavní stížnost, v níž poukazovala na porušení svého práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy.

14. Dne 18. května 1999 Ústavní soud odmítl stěžovatelčinu ústavní stížnost pro zjevnou neopodstatněnost s odůvodněním, že soudy nižších stupňů postupovaly v souladu se zákonem a svá rozhodnutí dostatečně odůvodnily.

2. Ostatní řízení týkající se předmětné nemovitosti

15. V roce 1992 byl stěžovatelce vydán pozemek v soudním řízení vedeném proti městu Brnu. V roce 1994 odpůrce namítl neplatnost dohody o vydání, načež bylo zahájeno nové soudní řízení. Rozsudkem ze dne 13. září 1996 byla restituce potvrzena. Odpůrce se však odvolal. Stěžovatelka poukázala na překážku věci rozhodnuté.

16. V řízení zahájeném dne 23. března 1992 se stěžovatelka a její sestry domáhaly, aby s nimi manželé K. uzavřeli na základě zákona č. 87/1991 Sb. dohodu o vydání poloviny předmětné nemovitosti.

Dne 16. prosince 1992 Městský soud v Brně jejich žalobu zamítl s tím, že podmínky upravené výše uvedeným zákonem nebyly v daném případě splněny, neboť manželé K. nemovitost nenabyli od státu. Navrhovatelky podaly odvolání, které však záhy vzaly zpět kromě odvolání proti výroku o náhradě nákladů řízení. Krajský soud o této otázce rozhodl dne 31. května 1993.

17. Dne 15. prosince 1999 byla stěžovatelce vydána polovina předmětné nemovitosti, a to v řízení vedeném proti A.

18. Dne 15. února 2002 Městský soud v Brně rozhodl (v jiném řízení zahájeném na návrh stěžovatelky), že zbývající polovina této nemovitosti se nacházela ve vlastnictví rodičů stěžovatelky k okamžiku jejich smrti, přičemž vzal v úvahu skutečnost, že manželé K. uznali nárok stěžovatelky. Stěžovatelka (spolu se svými sestrami) se tedy stala vlastníkem celé nemovitosti.

19. Dne 20. ledna 2003 tentýž soud zamítl jinou žalobu stěžovatelky, kterou se tato domáhala, aby jí manželé K. poskytli náhradu z titulu bezdůvodného obohacení.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

20. Stěžovatelka tvrdí, že délka výše uvedených řízení byla v rozporu s principem „přiměřené lhůty“ zakotveným v článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

21. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

22. Relevantní období začalo dne 5. ledna 1993, kdy stěžovatelka podala žalobu.

23. Pokud jde o konec tohoto období, vláda poznamenává, že skončilo dne 20. dubna 1998, kdy nabylo právní moci rozhodnutí odvolacího soudu. Podle vlády nelze do trvání řízení zahrnout délku řízení před Ústavním soudem, neboť předmětné řízení se netýkalo občanského práva stěžovatelky, jak je uvedeno výše (viz § 19),¹ a její ústavní stížnost byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná. Za těchto okolností nebylo možné rozumně očekávat, že řízení před Ústavním soudem ovlivní výsledek řízení vedeného před soudy nižších stupňů.

24. Stěžovatelka tuto argumentaci zpochybňuje. Domnívá se, že kdyby byl Ústavní soud postupoval v souladu s právními předpisy i vlastními nálezy, byl by také mohl zrušit rozhodnutí soudů nižších stupňů. V této souvislosti stěžovatelka uvádí, že nakonec na ni bylo vlastnické právo k předmětné nemovitosti převedeno.

25. Soud poznamenává, že úkolem českého Ústavního soudu je posuzovat dodržování základních práv a napravovat jejich případné porušení. Pokud by byl tedy Ústavní soud dospěl k závěru, že došlo k porušení ústavně zaručených práv, jichž se stěžovatelka dovolává, byl by mohl zrušit předchozí rozhodnutí a vrátit věc soudům nižších stupňů. Soud se proto domnívá, že argument vlády založený na zjevné neopodstatněnosti ústavní stížnosti stěžovatelky je irelevantní, neboť nelze dopředu odhadnout, jak by řízení o této ústavní stížnosti dopadlo. Z toho se podává, že délku řízení před Ústavním soudem je třeba zahrnout do období, jehož délka je předmětem rozhodování Soudu.

26. Předmětné řízení vedené na třech instancích tedy skončilo dne 18. května 1999, přičemž trvalo šest let, čtyři měsíce a třináct dní.

A. K přijatelnosti

A. Neslučitelnost ratione materiae

27. Vláda na prvním místě poznamenává, že stěžovatelka se v předmětném řízení domáhala určení neplatnosti kupní smlouvy uzavřené dne 31. října 1990 mezi družstvem D. a manželi K. a že soudy její návrh zamítly pro nedostatek naléhavého právního zájmu. Podle vlády tedy žaloba stěžovatelky nemohla ovlivnit její právní situaci a řízení se netýkalo občanského práva stěžovatelky. Vláda se domnívá, že stěžovatelka v této žalobě mylně spatřovala náhradní způsob, jak se domoci majetku, na nějž měla dle svého názoru nárok podle zákona č. 87/1991 Sb. Její návrh podaný na základě tohoto zákona byl ve skutečnosti zamítnut městským soudem již v roce 1992 (viz § 15),² přičemž právě v tomto posledně

¹ Pozn. překl.: Odkaz na § 19 je v originálu rozsudku uveden chybně. Správně by podle všeho mělo být odkázáno na § 27 rozsudku.

uvedeném řízení bylo rozhodnuto o daném občanském právu stěžovatelky. Dle vlády z toho plyne, že článek 6 odst. 1 nelze použít na řízení, jehož délka je předmětem této stížnosti.

28. Stěžovatelka zpochybňuje argumentaci, podle níž nebyly v daném případě splněny zákonné podmínky pro vydání majetku, a tvrdí, že původní rehabilitovaní vlastníci (její otec) nikdy o vlastnické právo nepřišli. Podle stěžovatelky tedy bylo zamítnutí žaloby v rozporu se zákonem, neboť mělo být rozhodnuto o vydání předmětné nemovitosti, k čemuž nakonec došlo bez ohledu na zamítavá soudní rozhodnutí. Stěžovatelka v této souvislosti uvádí, že řízení o určení vlastnického práva jejích rodičů nakonec přineslo požadovaný výsledek (viz § 17). Dle názoru stěžovatelky tyto skutečnosti dokládají, že její žaloba ze dne 5. ledna 1993 byla oprávněná.

29. Soud na prvním místě poznamenává, že v rozhodnutí ze dne 16. prosince 1992 vydaném v restitučním řízení na základě zákona č. 87/1991 Sb. dospěl soud k závěru, že podmínky upravené tímto zákonem nebyly v daném případě splněny, neboť manželé K. nenabýli nemovitost od státu, aniž by však přitom zkoumal platnost smlouvy ze dne 31. října 1990 jakožto předběžnou otázku. Proto nelze tvrdit, že snaha stěžovatelky o zpochybnění platnosti smlouvy, na jejímž základě manželé K. nabyli předmětnou nemovitost, byla zcela nedůvodná. V případě, že by jejímu návrhu bylo vyhověno, by se totiž stěžovatelka mohla domáhat restituce po družstvu D. Svůj význam má i skutečnost, že manželé K. později uznali nárok stěžovatelky (viz § 18) a vrátili jí příslušnou polovinu nemovitosti.

30. Z toho důvodu nelze vyloučit skutečnou a vážnou povahu takového sporu, ani dopad výsledku tohoto sporu na občanské právo stěžovatelky. Dle Soudu je proto nutné zamítnout námitku neslučitelnosti, kterou vznesla vláda.

B. Nedodržení šestiměsíční lhůty

31. Vláda na druhém místě tvrdí, že část stížnosti týkající se délky předmětného řízení nebyla zmíněna ve formuláři stížnosti ze dne 3. listopadu 1999. Ve formuláři stížnosti stěžovatelka podle vlády pouze odkazuje na článek 6 odst. 1 Úmluvy a cituje jeho první větu, přičemž předmětnou část stížnosti zmiňuje až ve svém podání ze dne 13. března 2003. Dle názoru vlády se jedná o nepřipustné rozšíření stížnosti, neboť bylo učiněno opožděně.

32. Dle názoru stěžovatelky se vláda takto snaží vyhnout své odpovědnosti a zaujímá stejný postoj jako národní soudy, které pohrdají občany a nereagují ani na jejich stížnosti na průtahy v řízení.

33. Soud na prvním místě připomíná, že pouze on sám může rozhodnout o právní kvalifikaci skutků, které stojí na počátku stížnosti, a to bez ohledu na ustanovení Úmluvy, na něž se stěžovatel odvolává. Soud v daném případě poznamenává, že advokátka stěžovatelky v předloženém formuláři stížnosti odkazuje na článek 6 odst. 1 Úmluvy. Dne 3. ledna 2003 Soud stěžovatelku vyzval k upřesnění její stížnosti, což učinila dopisem ze dne 13. března 2003, v němž mimo jiné výslovně napadla délku předmětného řízení.

34. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka od počátku odkazovala na článek 6 odst. 1 Úmluvy, se Soud domnívá, že předmětem této věci byla, byť jen v pozadí, rovněž délka řízení a že by bylo příliš formalistické, kdyby byl dopis ze dne 13. března 2003 považován za rozšíření stížnosti.

35. S ohledem na výše uvedené Soud zamítá námitku vlády o opožděnosti stížnosti na nepřiměřenou délku řízení.

² Pozn. překl.: Odkaz na § 15 je v originálu rozsudku uveden chybně. Správně by podle všeho mělo být odkázáno na § 16 rozsudku.

36. Soud konečně prohlašuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud u této části stížnosti neshledal žádný jiný důvod nepřijatelnosti. Prohlašuje ji tedy za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

37. Vláda se domnívá, že je třeba vzít ohled především na skutečnost, že v řízení bylo celkem třikrát rozhodováno o námitkách podjatosti soudců, přičemž v jednom případě se jednalo o námitku vznesenou stěžovatelkou proti všem soudcům soudu prvního stupně, která byla posléze vzata zpět. Vláda dále tvrdí, že řízení mělo pro stěžovatelku zanedbatelný či dokonce nulový význam.

38. Stěžovatelka naproti tomu tvrdí, že délka předmětného řízení je pouze druhotného významu, neboť hlavní problém tkví v tom, že soudy odmítly rozhodnout o obnově jejího vlastnického práva. V této souvislosti tvrdí, že národní soudy nepostupují v souladu se zákonem, pohrdají občany a podléhají politickému nátlaku. Soudní řízení podle stěžovatelky obecně trvají příliš dlouho. Stěžovatelka sama vedla devět řízení o průměrné délce deset až dvanáct let. Dle jejího názoru je nečinnost soudů úmyslná, neboť je v zájmu dlužníků a současných vlastníků, kteří majetek nabyli v rozporu se zákonem u vědomí, že vláda tyto „krádeže“ následně zlegalizuje.

39. Stěžovatelka svou věc považuje za jednoduchou a jasnou a uvádí, že předsedkyně krajského soudu ve svém dopise ze dne 21. května 1996 připustila existenci průtahů v řízení. Stěžovatelka se domnívá, že námitky podjatosti, na něž vláda poukazuje, byla nucena vznášet zejména s ohledem na alarmující stav české justice, nedodržování základních práv a časté střety zájmů. Dle názoru stěžovatelky byly soudy manipulovány zástupcem odpůrců a záměrně prodlužovaly řízení ve snaze zdržet i ostatní řízení.

Stěžovatelka nakonec zpochybňuje argumentaci vlády týkající se zanedbatelného významu řízení a tvrdí, že její nárok byl oprávněný, což také manželé K. uznali a požadovanou nemovitost jí vrátili.

40. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje na základě okolností daného případu a s ohledem na kritéria stanovená jeho judikaturou, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatelky a postup příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro dotčené osoby (viz z mnoha dalších rozsudků ve věci *Frydlander proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII, a rozsudek ve věci *Hartman proti České republice*, č. 53341/99, § 73, ESLP 2003-VIII).

41. Soud shledává, že věc nebyla obzvláště složitá. Kromě námitek podjatosti vznesených stěžovatelkou, jejichž vliv na rychlost řízení však vláda nijak neupřesnila, nepodala vláda žádné vysvětlení, pokud se týče nečinnosti soudů v období mezi vydáním rozhodnutí ve věci v letech 1995, 1998 a 1999. Zejména je nutné poukázat na nedostatky u krajského soudu, kterému trvalo tři roky, než rozhodl o odvolání stěžovatelky.

42. Tyto skutečnosti Soudu postačují k tomu, aby učinil závěr, že případ stěžovatelky nebyl projednán v přiměřené lhůtě. K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

II. K OSTATNÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM

43. Ve svém vyjádření ze dne 25. října 2003 stěžovatelka zopakovala své námitky ohledně údajného zásahu do svého práva na ochranu vlastnictví z důvodu zamítnutí její žaloby, údajné nespravedlivosti řízení a nekonání ústního jednání v řízení před Ústavním

soudem. Soud poznamenává, že se jedná o námitky, které senát prohlásil za nepřijatelné v rozhodnutí ze dne 1. července 2003.

44. Soud připomíná, že předmět řízení je vymezen rozhodnutím o přijatelnosti. Z toho vyplývá, že Soud není příslušný k projednání výše uvedených námitek, neboť se nacházejí mimo rámec, který byl vymezen předchozím rozhodnutím o přijatelnosti stížnosti (viz obdobně rozsudek ve věci *Bezicheri proti Itálii* ze dne 25. října 1989, série A č. 164, § 27).

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

45. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

46. Stěžovatelka požaduje částku 3.584.344,- Kč, tj. 111.571 €, z titulu materiální újmy; tato částka odpovídá hodnotě bezdůvodného obohacení z užívání pozemku, na němž se nachází předmětná nemovitost.

Požaduje také částku 800.000,- Kč (přibližně 24.902 €) z titulu způsobené morální újmy s odůvodněním, že řízení přispělo ke zhoršení jejího zdravotního stavu, a dále částku 300.000,- Kč (přibližně 9.338 €) jako náhradu „ztraceného času“.

47. Vláda se domnívá, že v daném případě neexistuje příčinná souvislost mezi délkou předmětného řízení a materiální újmou, jíž se stěžovatelka dovolává. Částku, kterou stěžovatelka požaduje z titulu morální újmy, vláda považuje za nepřiměřenou a vyjadřuje své pochybnosti o vlivu délky řízení na zdravotní stav stěžovatelky.

48. Soud připomíná, že závěr o porušení Úmluvy, k němuž dospěl, se vztahuje výhradně na porušení práva stěžovatelky na projednání věci v „přiměřené lhůtě“. Za těchto okolností Soud neshledal příčinnou souvislost mezi konstatovaným porušením a tvrzenou materiální újmou a tento návrh zamítá (viz obdobně rozsudek ve věci *Schmidtová proti České republice*, č. 48568/99, § 79, ze dne 22. července 2003).

Soud naopak připouští, že délka předmětného řízení stěžovatelce způsobila jistou morální újmu. Soud tedy na spravedlivém základě v souladu s článkem 41 Úmluvy rozhodl, že stěžovatelce bude přiznána částka 2.500 € z titulu morální újmy.

B. Náklady řízení

49. Stěžovatelka požaduje částku 420.000,- Kč (přibližně 13.074 €) na úhradu nákladů řízení před vnitrostátními soudy a před Soudem.

50. Vláda poznamenává, že částky požadované stěžovatelkou, která na podporu svého návrhu předložila kopie různých dokumentů, nebyly z velké části vynaloženy ve snaze zabránit porušení Úmluvy nebo takové porušení napravit a že některé z těchto částek byly rovněž vynaloženy ostatními navrhovatelkami. Vláda se proto domnívá, že stěžovatelce lze nahradit pouze náklady vynaložené v souvislosti s řízením před Soudem a s podáním vnitrostátních stížností na průtahy v řízení, které dosahují nejvýše částky 30.000,- Kč (934 €).

51. Soud připomíná, že dospěje-li k závěru o porušení Úmluvy, může stěžovatelům přiznat náhradu nákladů, které vynaložili před národními soudy ve snaze zabránit porušení Úmluvy nebo takové porušení napravit (rozsudek ve věci *Zimmermann a Steiner proti*

Švýcarsku ze dne 13. července 1983, série A č. 66, § 36, a rozsudek ve věci *Hertel proti Švýcarsku* ze dne 25. srpna 1998, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1998-VI, § 63). Dále je zapotřebí prokázat jejich reálnost a nezbytnost a účelnost vynaložené částky (rozsudek ve věci *Bottazzi proti Itálii* [velký senát], č. 34884/97, § 30, ESLP 1999-V).

Vzhledem k informacím, které má Soud k dispozici, a k výše uvedeným kritériím Soud stěžovatelce přiznává celkovou částku 900 € z titulu náhrady všech nákladů řízení.

C. Úroky z prodlení

52. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* zbývající část stížnosti za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*, že není příslušný k posouzení ostatních námitek vznesených stěžovatelkou;
4. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 2.500 € (dva tisíce pět set euro) z titulu náhrady morální újmy a částku 900 € (devět set euro) z titulu náhrady nákladů řízení, které se převedou na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení, a dále případnou částku daně;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
5. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 15. června 2004 v souladu se článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

T. L. EARLY
zástupce tajemnice

J.-P. COSTA
předseda